

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcov : **1/ J. P.**, bývajúca v Ž., **2/ J. M.P.**, bývajúca v Ž., **3/ J. P.**, bývajúca v Ž., žalobkyne **2/**, **3/** zastúpené J., so sídlom P., proti žalovaným : **1/ Slovenská republika – Ministerstvo vnútra SR**, Pribinova č. 2, Bratislava, **2/ Ministerstvo vnútra SR**, Pribinova č. 2, Bratislava, **o ochranu osobnosti a iné**, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 14 C 161/2003, o dovolaní žalobkyní **2/**, **3/** proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. septembra 2013 sp. zn. 4 Co 445/2010

t a k t o :

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 18. septembra 2013 sp. zn. 4 Co 445/2010 v jeho potvrdzujúcich častiach, ako aj vo výroku o trovách odvolacieho konania a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Martin rozsudkom z 18. novembra 2008 č. k. 14 C 161/2003-533 určil, že právo na ochranu osobnosti priznané § 11 Občianskeho zákonníka a právo na súkromie priznané čl. 19 ods. 2, čl. 22 ods. 2 Ústavy SR a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd žalobkyni v 1. rade J. P. odpočúvaním telefonických hovorov bez zákonného dôvodu žalovaným v 1. rade Slovenskou republikou – Ministerstvo vnútra SR porušené bolo. Návrh žalobkyne **2/ K. M. a** na návrh žalobkyne **3/ K. P.** na určenie, že právo na ochranu osobnosti priznané § 11 Občianskeho zákonníka a právo na súkromie priznané čl. 19 ods. 2, čl. 22 ods. 2 Ústavy SR a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd žalobkyni v 2. rade J. M.P. a žalobkyni v 3. rade J. P. odpočúvaním telefonických hovorov bez zákonného dôvodu žalovaným v 1. rade Slovenskou republikou – Ministerstvo vnútra SR porušené bolo, zamietol. Návrh žalobkyne v 1. rade, žalobkyne v 2. rade a žalobkyne v 3. rade na určenie, že právo na ochranu osobnosti priznané § 11 Občianskeho zákonníka a právo na súkromie priznané čl. 19 ods. 2, čl. 22 ods. 2 Ústavy SR

a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd žalobkyni v 1. rade J. P., žalobkyni v 2. rade J. M. a žalobkyni v 3. rade J. P. odpočúvaním telefonických hovorov bez zákonného dôvodu žalovaným v 2. rade Ministerstvom vnútra SR porušené bolo, zamietol. Uložil žalovanému v 1. rade Slovenská republika – Ministerstvo vnútra SR zaplatiť žalobkyni v 1. rade J. P. sumu 500 000 Sk ako náhradu nemajetkovej ujmy v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Návrh žalobkyne v 1. rade voči žalovanému v 1. rade na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch presahujúcej sumu 500 000 Sk zamietol. Návrh žalobkyne v 1. rade voči žalovanému 2/ Ministerstvu vnútra SR na zaplatenie sumy 1 000 000 Sk ako náhrady nemajetkovej ujmy v celom rozsahu zamietol. Návrh žalobkyne v 2. rade voči odporcovi v 1. rade Slovenská republika – Ministerstvo vnútra SR a odporcovi v 2. rade Ministerstvo vnútra SR na zaplatenie sumy 1 000 000 Sk solidárne ako náhradu nemajetkovej ujmy v celom rozsahu zamietol. Návrh žalobkyne v 3. rade voči žalovanému v 1. rade Slovenská republika – Ministerstvo vnútra SR a žalovanému v 2. rade Ministerstvu vnútra SR na zaplatenie sumy 1 000 000 Sk solidárne ako náhradu nemajetkovej ujmy v celom rozsahu zamietol. Uložil žalovanému v 1. rade zaplatiť žalobkyni v 1. rade trovy konania vo výške 50 667 Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyni v 1. rade, žalobkyni v 2. rade a žalobkyni v 3. rade uložil zaplatiť žalovanému 2/ trovy konania vo výške 2 663 Sk, každá v 1/3-tine do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Náhradu trov konania žalovanému v 1. rade voči žalobkyni v 2. rade a žalobkyni v 3. rade nepriznal.

V odôvodnení rozhodnutia prvostupňový súd uviedol, že uvedené určenie vo vzťahu k žalobkyni 1/ (porušenie práva na ochranu osobnosti odpočúvaním telefonických hovorov bez zákonného dôvodu) vyslovil na základe preukázania nezákonnosti rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici vydanými v konaní sp. zn. 00 29/99 z 9. júla 1999, 18. októbra 1999 a 10. januára 2000 voči žalobkyni 1/, ktorými bol udelený súhlas na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu číslo X. vedeného na meno žalobkyne v 1. rade. Z vyjadrenia samotných žalobkýň 2/ a 3/ zistil, že v čase, kedy malo dôjsť k nezákonnému odpočúvaniu, žalobkyňa v 2. rade a v 3. rade nevlastnili telefón. Neboli vlastníčkami ani užívateľmi žiadnej telefónnej linky. Pokiaľ používali linku, ktorá bola zriadená na meno žalobkyne v 1. rade, vo vzťahu k žalobkyni v 1. rade vyslovil porušenie práva na ochranu osobnosti priznané podľa § 11 Občianskeho zákonníka, čl. 19 ods. 2, čl. 22 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, odpočúvaním telefonických hovorov na linke číslo X.. Vyslovil tým aj porušenie jej práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a

rodinného života, garantované čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie garantované čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorého súčasťou sú aj v rozhodnom čase a aj v rozhodnom čase boli tiež žalobkyne 2/ a 3/. Z uvedených dôvodov návrh žalobkýň 2/, 3/ na takéto určenie zamietol. Pokiaľ sa žalobkyne domáhali ochrany osobnosti z titulu nezákonného odpočúvania aj na iných linkách, ktoré používala celá rodina – len pre úplnosť, nezákonnosť odposluchov (protiprávnosť zásahu do práva na ochranu osobnosti) na ďalších telefónnych číslach uvedených v návrhu, ku dňu rozhodovania súdu preukázaná nebola. Návrh žalobkýň 1/ až 3/ vo vzťahu k žalovanému 2/ Ministerstvu vnútra SR v celom rozsahu zamietol z dôvodu nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie.

Mal za to, že sú naplnené zákonné predpoklady ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pre priznanie primeraného zadosťučinenia. Pre zmiernenie nepriaznivého následku vyvolaného neoprávneným zásahom – odpočúvaním bez zákonného dôvodu – videl ako primerané zadosťučinenie vo forme materiálnej satisfakcie. Túto priznal vo výške 500 000 Sk. Táto je podľa názoru súdu dôvodná aj preto, že morálna satisfakcia už z uvedených dôvodov (zníženie vážnosti žalobkyne v 1. rade v značnej miere v dôsledku vykonávania odposluchu bez zákonného dôvodu nielen v súkromnej ale aj v pracovnej sfére) je dostačujúca. Pri rozhodovaní o výške tejto náhrady v zmysle ustanovenia § 13 ods. 3 OZ prihliadol na závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva žalobkyne v 1. rade došlo. Keďže návrh žalobkýň 2/, 3/ na určenie, že ich právo na ochranu osobnosti priznané podľa § 11 Občianskeho zákonníka a právo na súkromie priznané čl. 19 ods. 2, čl. 22 ods. 2 Ústavy SR, čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd žalobkýň 2/, 3/ odpočúvaním telefonických hovorov bez zákonného dôvodu porušené bolo zamietol, potom nemohol vyhovieť ich návrhu, ktorým sa domáhali náhrady nemajetkovej ujmy, nakoľko vo vzťahu k žalobkyniam 2/, 3/ neboli naplnené zákonné predpoklady ustanovenia § 13 ods. 2, 3 OZ.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobkýň 2/, 3/ a žalovaného 1/ rozsudkom z 18. septembra 2013 č. k. 4 Co 445/2010-789 späťvzatie návrhu žalobkýň 2/, 3/ v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy každej v sume 500 000 Sk (16 596,96 €) pripustil, rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti zrušil a konanie zastavil. V ostatných zamietajúcich častiach týkajúcich sa žalobkýň 2/ a 3/ vo veci samej rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. V napadnutej časti týkajúcej sa žalobkyne 1/ vo veci samej týkajúcej sa nemajetkovej ujmy ako aj v časti trov konania vo vzťahu k žalovanému 1/ rozsudok súdu prvého stupňa zrušil

a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V časti týkajúcej sa uloženia povinnosti žalobkyniam 1/, 2/, a 3/ zaplatiť náhradu trov konania žalovanému 2/ rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. V časti nepriznania náhrady trov konania žalovanému 1/ voči žalobkyniam 2/ a 3/ rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žalovanému 2/ náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyniam 1/, 2/ a 3/ a žalovanému 1/ voči žalobkyniam 2/ a 3/ nepriznal. Odvolacie konanie o odvolaní žalobkyne 3/ proti uzneseniu zo dňa 9.1.2009 č. k. 14 C 161/2003-603 zastavil.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že Ústavný súd Slovenskej republiky svojím nálezom III. ÚS 80/08-28 zo dňa 27.5.2008 rozhodol, že Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 00 29/99 vydaným rozhodnutím z 9.7.1999, 18.10.1999 a 10.1.2000 porušil základné práva J. P. (žalobkyne 1/) na súkromie podľa čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 13 Listiny základných práv a slobôd na súdnu ochranu, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a tieto rozhodnutia zrušil. Preto už nebolo potrebné znova rozhodovať o návrhu aj čo sa týka čl. 22 ods. 2 Ústavy SR a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd žalobkyne 1/ vzhľadom na ustanovenie § 135 ods. 1 druhá veta O.s.p. ani sa zaoberať nemajetkovou ujmovou vyplývajúcou z hľadiska porušenia týchto ústavných práv, ktorá jej navyše aj bola Ústavným súdom SR priznaná a ním je aj rozhodnuté aj o primeranej výške nemajetkovej ujmy.

Stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa, že pasívne legitimovaným v danom prípade bol žalovaný 1/, pretože ide o tzv. negatívnu povinnosť štátu spočívajúcu v obmedzení zásahu verejnej moci do súkromného života každého nositeľa tohto práva.

Bolo preto potom už len úvahou súdu prvého stupňa, zaoberať sa nárokom na ochranu osobnosti vyvodzovanej z ustanovení § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka.

Súd prvého stupňa však spojil nárok žalobkyne 1/ na ochranu osobnosti vyplývajúci z porušenia jej ústavných práv, o ktorých už rozhodol Ústavný súd SR a tiež o prináležiacej jej nemajetkovej ujme s jej nárokom na ochranu osobnosti vyvodzovaný do zásahu do jej súkromia v zmysle § 11 a nasl. OZ, čím sa jeho rozhodnutie aj v priznaní jej nemajetkovej ujmy stalo nepreskúmateľným a založeným na nedostatočne zistenom skutkovom stave pre

posúdenie oprávnenosti priznania nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 ods. 2, 3 OZ. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia síce poukazuje na to, že Ústavný súd SR konal o sťažnosti žalobkyne 1/ o porušení jej základného práva na súkromie, okrem iného podľa čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy SR, čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v zmysle ustanovenia § 49 a nasl. zákona č. 38/93 Zb. a že finančné zadostučinenie vo výške 450 000 Sk jej priznal za nezákonnosť rozhodnutí a že v predmetnom konaní ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, ktorá bola spôsobená odpočúvaním telefonických hovorov bez zákonného dôvodu, pričom do výroku svojho rozhodnutia prebral aj rozhodnutie Ústavného súdu SR, že bolo porušené aj právo na súkromie priznané čl. 22 ods. 2 Ústavy SR a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, o čom ako už bolo vyššie uvedené rozhodol už svojím nálezom Ústavný súd SR a nedostatočne odôvodnil ním priznanú nemajetkovú ujmu v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., keď nie je zrejmé, akými úvahami sa pri jej priznaní a výške priznanej nemajetkovej ujmy spravoval. Priznanie nemajetkovej ujmy totiž aj keď je na úvahe súdu, musí byť náležite odôvodnené a jej priznanie ako aj výška priznanej nemajetkovej ujmy nesmie spočívať len na ľubovôli súdu. Musí vždy vychádzať zo zisteného skutkového stavu a náležite odôvodnená miera zásahu v rodinnom, pracovnom a inom prostredí dotknutej osoby, čo z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva. Z týchto dôvodov odvolací súd v napadnutých častiach týkajúcich sa žalobkyne 1/ vo veci samej ako aj v časti trov konania rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobkyne 2/ a 3/ svojím podaním zo dňa 8.12.2008 doručeným súdu dňa 9.12.2008 vzali svoj návrh v časti uplatnenej nemajetkovej ujmy v sume 500 000 Sk, t. j. v sume 16 596,96 € späť, s ktorým späťvzatím návrhu žalovaní súhlasili, preto odvolací súd späťvzatie návrhu žalobkýň 2/ a 3/ v tejto časti pripustil a rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti zrušil a konanie v tejto časti zastavil.

V ostatných zamietajúcich častiach týkajúcich sa žalobkýň 2/, 3/ vo veci samej rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. Žalobkyne 2/ a 3/ svoje tvrdenia o tom, že používali predmetný mobilný telefón patriaci žalobkyni 1/ ničím nepreukázali a vyjadrenia žalobkýň spochybňuje aj tá skutočnosť, že nie je pravdepodobné, aby žalobkyňa 1/, ktorá tento mobilný telefón používala aj na služobné účely ako komerčná právnička, kedy potrebovala ho mať vo svojej dispozícii, aj z tohto dôvodu dávala do dispozície aj žalobkyniam 2/, 3/. Takže vyjadrenia žalobkýň zostali len v rovine ich vedenia bez akéhokoľvek dôkazu.

Čo sa týka pasívnej legitímácie žalovaných, odvolací súd sa stotožnil, že pasívne legitimovaným v danom prípade bol žalovaný 1/, pretože ide o tzv. negatívnu povinnosť štátu spočívajúcu v obmedzení zásahu verejnej moci do súkromného života každého nositeľa tohto práva, teda vytvoriť podmienky, ktoré by znemožňovali neoprávnené zásahy verejnej moci do práva na súkromie, ako vyplýva aj z vyššie uvedeného nálezu Ústavného súdu SR.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobkyne 2/ a 3/, ktorého prípustnosť odôvodňovali ustanovením § 241 ods. 2 písm.a/, b/ O.s.p. v spojení s § 237 písm.f/ O.s.p. Namietali, že odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, pričom nedôvodnosť žaloby odôvodnil inými skutkovými okolnosťami, ako súd prvého stupňa a teda i iným právnym názorom. Podstatným pre dovolanie je fakt, že odvolací súd úplne zmenil skutkové okolnosti veci, pretože pre okresný súd vôbec nebolo sporné užívanie telefónu číslo X. dovolateľkami. Odvolací súd z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyvodil odlišné skutkové a na ich základe aj právne závery predovšetkým odlišné od súdu prvého stupňa, ustálil skutkové okolnosti, na podklade ktorých potvrdil zamietajúci výrok súdu prvého stupňa. Učinil tak bez toho, aby vo veci vykonal akékoľvek dokazovanie (zopakovanie alebo doplnenie). Poukázali na bohatú judikatúru dovolacieho súdu z ktorej vyplýva, že medzi tzv. iné vady konania majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, patrí aj skutočnosť, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z iného skutkového základu než súd prvého stupňa bez toho, že by postupoval podľa § 213 ods. 3 O.s.p. a zopakoval dôkazy, na ktorých založil svoje skutkové zistenia súd prvého stupňa, resp. sám doplnil dokazovanie. Za vadu konania vymedzenú § 237 písm.f/ O.s.p. sa považuje aj nedostatok jasného a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Relevantná časť dôvodov dovolaním napadnutého rozsudku vo vzťahu k dovolateľkám má dve vety (str. 12 odsek 4.), pričom dovolateľky nemajú nádej z tohto tzv. odôvodnenia zistiť podklad skutkových záverov odvolacieho súdu a na ne nadväzujúci právny názor. Rovnakou vadou trpí aj rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 14 C 161/2003-533 z 18.11.2008. Nie je z neho zistiteľný dôvod, pre ktorý okresný súd zbavil dovolateľky ľudského práva – právo na súkromie. Navrhli, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu v časti napadnutej dovolaním, ako aj rozsudok okresného súdu v časti napadnutej odvolaním a priznal im trovy dovolacieho konania.

Žalovaní v prvom a druhom rade navrhli dovolanie žalobkýň 2/ a 3/ zamietnuť ako nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo podľa § 242 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že je včas podané k tomu oprávnenými osobami, že je prípustné a že sa jedná o dovolanie opodstatnene podané.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak bolo postihnuté niektorou z procesných väd vymenovaných pod písmenami a/ až g/ tohto ustanovenia. Prípustnosť dovolania nie je však daná už tým, že dovolateľ takúto vadu konania tvrdí, ale až zistením, že konanie je takouto vadou skutočne postihnuté.

Vzhľadom na námietky dovolateľiek a tiež s prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., dovolací súd kládol dôraz na skúmanie tej vady, ktorej existenciu dovolateľky v dovolaní tvrdili (§ 237 písm.f/ O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 237 písm.f/ O.s.p. je dovolanie prípustné, ak bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm.f/ O.s.p. je vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm.f/ O.s.p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Dovolací súd dospel k záveru, že v posudzovanej veci práve o takýto prípad ide, t. j. že konanie odvolacieho súdu a jeho rozhodnutie je postihnuté vadou podľa citovaného zákonného ustanovenia.

Odvolací súd totiž potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby vo vzťahu k žalobkyniam 2/ a 3/ z iného právneho dôvodu (že nedošlo k porušeniu práva na ochranu osobnosti priznané podľa § 11 Občianskeho zákonníka, čl. 19 ods. 2, čl. 22 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd odpočúvaním telefonických hovorov na linke číslo X., a teda nedošlo k porušeniu ich práv na ochranu pred neoprávneným zásahom do súkromného a rodinného života garantované čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie garantované čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd), než ktorým odôvodnil zamietnutie žaloby prvostupňový súd (že došlo k porušeniu práva na ochranu osobnosti priznané podľa § 11 Občianskeho zákonníka, čl. 19 ods. 2, čl. 22 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, odpočúvaním telefonických hovorov na linke číslo X. a tým k porušeniu ich práv na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného, rodinného života garantovaného čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie garantované čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorého súčasťou v rozhodnom čase boli tiež žalobkyne 2/ a 3/) a to bez toho, aby umožnil žalobkyniam 2/ a 3/ vyjadriť sa k možnosti takéhoto iného právneho posúdenia veci.

Odvolací súd bol síce oprávnený potvrdiť rozhodnutie súdu prvého stupňa, ak toto bolo vo výroku vecne nesprávne (§ 219 ods. 1 O.s.p.), no zároveň ak bol toho názoru, že je potrebné vec posúdiť inak (z iného právneho dôvodu) a teda podľa ustanovení právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci neboli použité a sú pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, bol povinný vyzvať účastníkov konania, aby sa k možnému odlišnému právnomu posúdeniu vyjadrili (§ 213 ods. 2 O.s.p.). Tým, že odvolací súd takto nepostupoval, jeho rozhodnutie možno označiť za „prekvapivé“, pri nerešpektovaní zásady dvojinstančnosti občianskeho súdneho konania, v dôsledku čoho bola žalobkyniam 2/, 3/ odňatá možnosť konať pred súdom.

Pokiaľ odvolací súd nevyzval účastníka konania v zmysle § 213 ods. 2 O.s.p. v znení účinnom od 15. októbra 2008, aby sa vyjadril k možnému použitiu tohto ustanovenia právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je podľa názoru odvolacieho súdu pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, odňal účastníkovi konania možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. (R 33/2011, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2010 sp. zn. 5 Cdo 322/2009).

Vzhľadom na výskyt procesnej vady konania uvedenej v § 237 O.s.p., ktorá zakladá prípustnosť dovolania žalobkýň 2/ a 3/ a zároveň aj jeho opodstatnenosť, zrušil dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcich častiach ako aj vo výroku

o trovách odvolacieho konania a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. augusta 2014

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová